

TULBURĂRI ÎN AFDPR

Poate am fi realizat mai mult în încercările noastre de a descoperi și alte gropi comune, dacă în interiorul Filialei AFDP Neamț nu ar fi apărut unele tulburări care au zdruncinat unitatea atât de necesară la vremea respectivă. Or, aceste fricțiuni apărute în interiorul Asociației nu puteau fi ocolite, fiind provocate din afară și periclatau nu numai prestigiul AFDPR-ului, dar și onoarea adevăraților deținuți politici. Apariția unor impostori în fruntea AFDPR-ului sau în unele filiale din țară, nu ar fi fost posibilă fără amestecul Securității. Mă folosesc și de acest prilej pentru a arăta cum s-au petrecut lucrurile la Piatra Neamț.

Prin intermediul televiziunii și al presei, se auzise de Radu Ciuceanu și Constantin Ticu Dumitrescu, dar nimeni nu avea informații suficiente despre acești oameni, încât am fost nevoiți să stăm în expectativă, pentru a vedea cum reacționează capitala. De Radu Ciuceanu se știa că a trecut prin reeducarea de la Pitești și Gherla, dar la Piatra Neamț nu se cunoștea evoluția lui ulterioară, încât era necesar să ne informăm de la cei ce au trăit în preajma lui, mai cu seamă că se cunoșteau cazuri de foști deținuți politici, care ieșiți din Pitești sau Gherla reeducați, nu au rezistat șantajului și presiunii exercitate de securitate asupra lor, acceptând până la urmă să devină informatori. Despre Constantin Ticu Dumitrescu la început nu se știa nimic, pentru ca mai târziu să circule tot felul de zvonuri despre el și din ce în ce mai nefavorabile. Aceste zvonuri prezentau o mare credibilitate la Piatra Neamț, deoarece proveneau de la oameni care au lucrat cu Constantin Ticu Dumitrescu mulți ani la șantierul ICF. Trebuie să fac precizarea că șantierul ICF Vrancea a aparținut mulți ani de unitatea din Piatra Neamț, încât Constantin Ticu Dumitrescu era destul de cunoscut de cei care au lucrat în cadrul ICF-ului, dar și de unii

foști deținuți politici încadrați în această unitate. Nu de puține ori am fost întrebat de salariați sau foști salariați la ICF Neamț, cum de acceptă foștii deținuți politici ca în fruntea lor să fie un om al Securității și al partidului comunist. Spre a mă convinge îmi spuneau să-i anunț când vine Constantin Ticu Dumitrescu în Piatra Neamț, pentru ca muncitorii să-i facă o primire după cum o merită, dar am evitat acest scandal.

Dar dacă aceste informații trebuiau verificate, cele relatate de foștii deținuți politici nu puteau fi puse la îndoială. Gheorghe Lazăr, fost deținut politic, care în momentul arestării era student la Facultatea de Construcții din Iași, era încadrat la unitatea ICF Neamț pe postul de tehnician CTC, având în sarcinile de serviciu și verificarea șantierului din Focșani condus de Constantin Ticu Dumitrescu. El ne povestește că de câte ori se ducea în verificare la ICF Vrancea, Constantin Ticu Dumitrescu când îl vedea pleca din unitate motivând că este chemat la partid, unde își avea susținători în cele mai înalte funcții.

Aceasta era atmosfera când Alexandru Lăzărescu a convocat pe foștii deținuți politici pentru a înființa și în județul Neamț o filială subordonată celei de la București.

Dacă Alexandru Lăzărescu era un anonim printre foștii deținuți politici, în schimb toți cei cu care a hotărât înființarea acestei Asociații erau cunoscuți ca fiind colaboratori ai Securității. În această situație, pentru a nu lăsa ca în fruntea foștilor deținuți politici să apară oameni compromiși, s-a preferat să fie ales un necunoscut în locul unui informator. Interesant este că ceilalți, după alegerea lui Alexandru Lăzărescu ca președinte, s-au dat deoparte, fie că și-au dat seama că lumea îi știe că au colaborat cu Securitatea, urmare a unor afirmații făcute în sală, fie că scopul fiind atins, prezența lor nu mai era necesară.

Cum a ajuns Alexandru Lăzărescu la Constantin Ticu Dumitrescu, cine l-a îndrumat să ia această inițiativă, nu s-a putut afla, dar s-a constatat mai târziu, că cineva, care îl cunoștea destul de bine, a știut să se folosească de îngâmfarea și ambiția lui de a se face cunoscut. Astfel, a devenit unul din cei

mai detestabili lingușitori ai lui Constantin Ticu Dumitrescu sperând ca prin protecția acestuia să-și poată satisface gran domania de care este stăpânit.

Pentru a se putea aprecia caracterul și moralitatea de care fac atâta caz Constantin Ticu Dumitrescu și susținătorii lui din Piatra Neamț, voi prezenta câteva cazuri. Din primele zile după ce a luat ființă Filiala AFDP Neamț, s-a putut constata că pentru Alexandru Lăzărescu această Asociație este un mijloc de afirmare, dar și prilej de căpătuială, după cum se poate constata din următoarele exemple:

1. Unul din primele abuzuri făcute de Alexandru Lăzărescu a fost acordarea calității de fost deținut politic soției sale, Maria Lăzărescu, fără ca ea să fi fost arestată cel puțin o zi, beneficiind astfel în mod fraudulos de toate drepturile acordate prin Decr. 118/1990. Or, această calitate a fost obținută prin mărturii false, ceea ce definește moralitatea președintelui Filialei AFDP Neamț și a celor de care este înconjurat, care au consimțit să dea declarații mincinoase.

2. Voind cu orice preț să se evidențieze și să apară în postură de politician, se pretinde vechi membru al PNT, deși se știe că, în trecut, militarii nu făceau politică, uitând însă fapte mai recente, din timpul când făcea propagandă colectivizării în comuna Ștefan cel Mare, sau cum confiscă lanțurile de la vacile țăranilor pentru a-i forța să intre la colectivă.

Dar, după căderea lui Ceaușescu, împreună cu avocatul Ioan Timofte, care după 23 august 1944 l-a trădat pe Iuliu Maniu și s-a alăturat grupului dizident al lui Anton Alexandrescu, au încercat să reînființeze PNT-ul în județul Neamț, cocoțându-se în fruntea partidului.

Ioan Timofte, ajuns în parlament după alegerile din 1946 reprezentând fracțiunea Anton Alexandrescu, va fi unul din cei ce vor cere și susține condamnarea la moarte a lui Iuliu Maniu. Mulți oameni nu au putut uita comportamentul lui Ioan Timofte din timpul regimului comunist, motiv pentru care fost îndepărtat din fruntea PNT-ului împreună cu Alexandru

Lăzărescu, fiind considerați ulterior doar simpli membri. Cu ocazia alegerilor din 1992 ambii vroiau să fie trecuți pe primul loc pe listele propuse pentru deputați și senatori, liste ce urmau a fi trimise la București, dar nu au fost trecuți pentru a nu compromite Convenția.

Când s-a format Convenția, Alexandru Lăzărescu fără a consulta Comitetul de Conducere al Asociației, s-a autopropus de a reprezenta AFDPR-ul în Convenție, împreună cu Gheorghe Curpănar, pe care îl știa că este salariat și că nu va putea să se implice în activitatea politică, încât, rămânând singur, spera că se va putea afirma mai ușor. Dar la prima întâlnire a Comitetului de Conducere a Filialei AFDP Neamț, Gheorghe Curpănar nu a fost de acord cu propunerea făcută de Alexandru Lăzărescu, cerând să se facă o nouă propunere și ca în locul său să fie trecută numele meu. Comitetul fiind de acord cu această ultimă propunere, m-am trezit că va trebui să reprezint AFDPR-ul în Convenție alături de Alexandru Lăzărescu.

În anul 1992 s-a căzut de acord ca toți cei ce vor să candideze la alegeri pe una din listele electorale, mai întâi să treacă prin fața unei comisii formată din reprezentanții tuturor partidelor și asociațiilor ce fac parte din Convenție. La formarea acestei comisii de audiere, la propunerea PNT-ului s-a făcut un joc politic pentru eliminarea lui Alexandru Lăzărescu din această comisie. S-a hotărât ca numărul membrilor să fie de 12, partidele să fie reprezentate de către 2 membri, iar asociațiile de un singur membru, propunere care a fost aprobată. Reprezentanții Convenției mi-au încredințat mie reprezentarea AFDPR-ului, Filiala Neamț, fiind de acord cu toții la propunerea făcută. S-a convenit ca fiecare membru al Comisiei să aprecieze valoarea candidaților cu un anumit număr de puncte, maximum fiind 5. Deci un candidat putea primi maximum 60 de puncte de la cei 12 membri ai Comisiei.

Întrucât nimeni nu-l propusese pe Alexandru Lăzărescu pe una din listele electorale, îmi amintesc că a venit la mine profesorul Ioan Zenembisi, care reprezenta PNT-ul și mi-a spus

că l-a întâlnit pe Alexandru Lăzărescu la intrarea în sediu și că aproape plângând l-a rugat să-l treacă și pe el pe lista cu propuneri pentru Senat, indiferent pe ce loc, deoarece este cunoscut de multă lume din oraș, fiind președintele Asociației Chiologice din Piatra Neamț, și-i este rușine să nu apară și el pe lista de candidați pentru Senat.

Profesorului Ioan Zenembisi, fiind o fire sentimentală, i s-a făcut milă de el, mai cu seamă că avea un respect deosebit pentru foștii deținuți politici, vine la mine și după ce-mi povestește discuția avută cu Alexandru Lăzărescu, mă întreabă dacă aș fi de acord cu trecerea lui pe lista cu propuneri pentru Senat. I-am răspuns că eu nu am nimic împotrivă, numai că acest lucru îl poate hotărî Comisia de audiere a candidaților. Fiind pusă în discuție această propunere, toată lumea a fost de acord, considerându-se că oricine are acest drept. Când s-a prezentat în fața Comisiei și cerându-i-se să-și facă un curriculum vitae, Alexandru Lăzărescu începe:

„Să știți că eu când am luat prunele de la Vulpășești i-am dat 25 de lei lui Hopan. Eu în viață am muncit, pe vremea când era pe valea Bistriței Sovromul, eu am aprovizionat cu carne 200.000 de muncitori”, după care, parcă i s-ar fi încurcat limba în gură, că nu a mai scos nici o vorbă. Observând că nu mai are nimic de spus, președintele Comisiei, Ion Roșca, i-a mulțumit, spunându-i că poate pleca. După terminarea audierilor și calcularea punctajului, Alexandru Lăzărescu nu a obținut nici măcar un singur punct.

Văzându-se picat la examen, folosindu-se și de ștampila AFDP Neamț, împreună cu Ion Timofte și cu alte câteva persoane de aceeași valoare morală, au întocmit alte liste de candidați propuși pentru parlament, în care cei doi apăreau pe primul loc în cele două liste, iar următorii pe liste fiind susținătorii lor sau oameni care nu știau nimic despre aceste noi propuneri și care nici nu ar fi acceptat să apară alături de aceștia. Când Gabriela Radu, reprezentanta Convenției pentru susținerea și stabilirea persoanelor ce urmau să apară pe listele

Convenției Democratice, s-a dus la București, a constatat că județul Neamț apare cu două propuneri de candidați, una depusă de Convenția Democratică, iar a doua fiind făcută și depusă de Alexandru Lăzărescu și susținută de Constantin Ticu Dumitrescu!

Îmi amintesc că, în ziua când urma să fie discutate propunerile înaintate de județul Neamț, la ora 23 am fost sunat de la București de Gabriela Radu pentru a mă întreba ce știu de propunerile făcute de Alexandru Lăzărescu și dacă Filiala AFDP Neamț este implicată în această problemă. I-am răspuns că la Piatra Neamț nimeni nu știe de propunerile făcute de Alexandru Lăzărescu și că trebuie să susțină, așa cum este normal, propunerile trimise de Convenția Democratică. După două ore sunt iarăși sunat și pus să stau de vorbă cu Constantin Ticu Dumitrescu, care a încercat să mă convingă că varianta a doua este în favoarea foștilor deținuți politici, eu răspunzându-i că Filiala Neamț susține listele prezentate de Convenția Democratică și nu pe cele făcute de Alexandru Lăzărescu.

A doua zi, nu-mi amintesc cine a avut ideea, s-a hotărât să plece la București cu primul tren o delegație, formată din trei persoane, pentru a susține lista propusă de Convenție. Delegația a fost compusă din următorii: Doru Axinte membru PNT, Viorel Chirilă membru PSDR și subsemnatul din partea Filialei AFDP Neamț. Am fost primiți de Ion Diaconescu, căruia i-am explicat situația. Doru Axinte, dacă memoria nu mă înșală, a discutat și cu Corneliu Coposu, Viorel Chirilă a mers la PSDR pentru a-l pune la curent de Sergiu Cunesco cu ce s-a întâmplat la Piatra Neamț și care este poziția Convenției Democratice din județul Neamț, iar sub-semnatul urmând să discut cu Constantin Ticu Dumitrescu, pe care nu l-am putut găsi nicăieri. Dealtfel, aceasta este o meteahnă veche a curajosului Constantin Ticu Dumitrescu; când se vede prins cu diverse potlogării, dispare. Dar oare cine l-a sfătuit pe Constantin Ticu Dumitrescu să-i susțină pe Alexandru Lăzărescu și Ion

Timofte să ajungă în parlamentul țării și cu ce scop, este o întrebare la care numai cei implicați în această mârșăvie ar putea răspunde.

Alexandru Lăzărescu când a văzut că nu mai are nici o șansă să ajungă în parlament, s-a gândit ca cel puțin după moarte să ajungă erou, iar această dorință putea fi satisfăcută prin îngroparea lui în Cimitirul Eroilor.

Deși este posesorul unui loc de veci în cimitirul orașului, unde are construit un cavou familial, folosindu-se de ștampila AFDP Neamț, a făcut o adresă către Domeniul Public, prin care a solicitat o parcelă din Cimitirul Eroilor pentru foștii deținuți politici, fără să fi fost consultat cineva din Asociație.

Foștii deținuți politici au aflat de acest lucru când Alexandru Lăzărescu i-a propus lui Gheorghe Curpănar, fost și el deținut politic, să-i ofere locul lui de veci împreună cu cavoul, în schimb acesta să suporte cheltuielile construirii unui cavou nou în Cimitirul Eroilor, unde i-a fost dat un loc de veci.

În realitate, forțele mafiote locale cunoscându-i gradul de senilitate, dorința sa de parvenire și înfumurarea de care este stăpânit, îl vor încuraja pentru a se folosi de el în interesul lor. Astfel, în locul parcelei solicitate pentru deținuții politici au fost oferite două locuri în Cimitirul Eroilor, unul pentru Alexandru Lăzărescu și al doilea fostului prefect PDSR Alexandru Țibulcă. În felul acesta i-a fost astupată gura lui Alexandru Lăzărescu, dar oferindu-i și satisfacția de a fi înmormântat alături de un fost prefect.

În urma informațiilor pe care le-am adunat am făcut un memoriu la Primăria Municipiului Piatra Neamț, prin care am arătat cum a fost și este continuu profanat acest cimitir cu eroi impostori. Am protestat și față de propunerea lui Alexandru Lăzărescu care a prezentat un plan de modificare, cu micșorarea acestui Cimitir al Eroilor, cu scopul de a favoriza pe cei ce și-au construit cavouri familiale în acest cimitir. La acest memoriu am primit următorul răspuns: